

DES DEL GALIÓ DE MANILA

Tot i que a les colònies espanyoles no s'hi van desenvolupar mai grans indústries tèxtils, no cal oblidar les manufactures en aquest sector que des d'allí arribaren a Europa. Els mantons de Manila, malgrat prendre el nom del port que els exportava fins a la península, tenen el seu origen a la Xina, país especialitzat des de feia segles en el treball de la seda.

Els comerciants espanyols no van trigar a incloure aquell producte entre les exòtiques i luxoses mercaderies de la ruta nàutica del galió de Manila, que des de finals del segle XVI cobria pel Pacífic el trajecte entre les Filipines i Sevilla. Així com en un primer moment els mantons van ser emprats com a cobertors o tapissos, amb el temps van acabar esdevenint un complement més de la indumentària femenina espanyola. Qui primer va lluir-los van ser les dones amb més poder adquisitiu, tot i que, a partir del darrer terç del XIX, el seu ús es va generalitzar a totes les classes socials —especialment en el període de la regència de Maria Cristina (1833-1840)—, i fou incorporat, fins i tot, als vestits regionals.

→ Fragment de mantó de Manila de seda, brodats a mà i a màquina.
© CDMT Guico Ortega.

→ Mantó de Manila de seda, brodats a mà i a màquina.
© CDMT Guico Ortega.

→ Cartell de l'Anís del Mono, de Ramon Casas (ca. 1907).
© Marc Martí, Museu del Modernisme de Barcelona.

→ Mantó de Manila de seda, brodats a mà i a màquina.
© CDMT Guico Ortega.

D ENTRE LA VARIADA PRODUCCIÓ DE RAMON CASAS, DESTAQUEN ELS RETRATS DE LES CONEGUDES COM A CHULAS I MANOLAS. MOLTES D'ELLES APAREIXEN GUARNIDES AMB EL MANTO DE MANILA, UN COMPLEMENT TÈXTEL QUE, PEL DELICAT TACTE, LA RICA COMBINACIÓ CROMÀTICA DELS BRODATS I L'EXOTISME QUE GENERAVA, VA ACABAR ARRELANT MOLT FORT A LA SOCIETAT ESPANYOLA.

